

संशाय का मनी आला

आता मात्र मीनाला राग आला होता. आता, राग आला होता, का शंका-कुशंका-संशय- माहीत नाही पण लोभ आणि कौतुक मात्र नक्कीच नाही. मीनाच्या टीमचे project संपले होते. आजच ते approve पण झाले होते. यामुळे एक छोटी पार्टी झाली होती आणि लवकर घरी यायला मिळणार होते. या project मुळे काम बरंच वाढलं होतं. त्यामुळे घरी यायला जरा उशीरच व्हायचा. अर्थातच त्याचा अवीला काहीच फरक पडला नव्हता कारण त्याला घरी यायला सात साडेसात नेहमीच व्हायचे.

पण आजच्या यशामुळे मीनाने अवीला कॉल केला. घरी लवकर ये. मग बाहेर जेवायला जाऊ मग ‘लेकवर’ चालायला जावे असा मीनाचा विचार होता. पण अवीच्या उत्तराने तिची निराशा झाली. मग राग आला मग शंका आली आणि मग संशय यायला लागला. म्हणे, “I can’t come early today. We are having a party for कँरन!”

मीनाला बन्याच वर्षापूर्वीची गोष्ट आठवली साधारणतः १० वर्षापूर्वीची गोष्ट. ग्रेज्युएट झाल्यावर M.Sc. करायचं का नोकरी करायची याबद्दल ठरत नव्हते पण एक इंटरव्ह्यू आला आणि मग ‘जाऊन तर पाहू.’ असा विचार करून ती इंटरव्ह्यूल गेली. मीनाचे ग्रह उंचीला होते का काय माहीत नाही पण तिला जॉब ऑफर आली. आता काय करायचे हा प्रश्न पडला. पण मग “Let’s make some money.” असा विचार करून तिने जॉब घेतला आणि मग नोकरी सुरु झाली. “बाटलीवाला-बाटलीवाला आणि दारूवाला” या कंपनीत तिला पर्सनल सेक्रेटरी म्हणून काम मिळाले होते. तसे काम करायला डोकं लागणार नव्हते, म्हणजे challenging वगैरे काही नव्हते पण कंपनी प्रेस्टिजियस होती आणि ६ फूट उंच Handsome बॉस! मीनाला वाटले, आंधळा मागतो एक डोळा आणि देव देतो.....

अविनाश म्हणजे अवी, एक Computer Engineer असून त्याने MBA केलेलं होतं. त्यामुळे या कंपनीत त्याच्या बुद्धीला चॅलेंज होते. कामही भरपूर जबाबदारीचं पण खूप. त्यामुळे मीनाकडे लक्ष द्यायला त्याला वेळ नव्हता. (असं अर्थात मीनाला वाटले) पण मीना स्मार्ट होती आणि लाघवी होती, सांगितलेली कामं तर चटकन करायची, पण त्याने सांगायच्या आधीच “anticipate” करून तयार

ठेवायची. त्यामुळे ओळख वाढली. एखाद्या दिवशी ऑफिसवर नंतर थांबायला लागले तर मग चहा, वडे वगैरे व्हायचे. तशी घरची काहीच जबाबदारी नव्हती. त्यामुळे तिला थांबायला हरकत नसे. मग अवी तिला गाडीतून घरी सोडायचा.

एकदा का संशयाचं भूत मानगुटीवर बसलं की ते उतरता उतरत नाही आणि मग 'मनी वसे ते स्वप्नी दिसे' अशी अवस्था होते. जशी मीनाची झाली तशी.

एक दिवस त्याने तिला एक लेटर घेण्यासाठी बोलविले. त्याने पत्र डिक्टेट करायला सुरुवात केली.

To Ms. Joshi,

I have had chance to examine the product that you brought to market 22 yrs ago, and I have.....liked it. I think in 22 yrs. the product has matured, now I would like to keep it for lifelong. I would like to discuss, this with you- if this is OK with Miss Meena Joshi.

आता मीना जोशी वय वर्षे २२च्या डोक्यात प्रकाश पडला की अवी तिच्याबद्दल बोलत होता आणि ते लग्नाचे प्रपोजल होते. तिला वर पाहायचा पण धीर झाला नाही.

अर्थात मग रीतसर विचारून सर्व सोपस्कार करून लग्न झाले. लग्नानंतर एक दीड वर्षांनी अवीने अमेरिकेत MBA साठी अर्ज टाकला आणि त्याला ॲडमिशन पण मिळाली. त्यानंतर अर्थातच मीनाचे पण जाणे झाले. मग अमेरिकेत त्याला नोकरी लागताच हिने पण computer मध्ये डिग्री घेतली आणि हिची पण नोकरी सुरु झाली.

अवीला नोकरी करून ३-४ वर्षे झाली असावी आणि मीनाने त्याला फोन केला. फोन लागला पण अवीच्या आवाजाएवजी एका बाईचा आवाज "Mr. पॅटनकर्स Office may I help you?" प्रथम मीनाला काय बोलावे हेच कळेना. एकतर तिला ३० सेकंद समजायला लागली की ही बाई आपल्याच आडनावाचा असा उच्चार करते आहे. आता हिला काय सांगावे. त्याला अवी म्हणावे का अविनाश का मिस्टर पॅटनकर. स्वतःच्या नव्याला Mr. पॅटनकर म्हणणे म्हणजे तिला जरा गंमतच वाटली. तसे ती त्याला गंमतीने "अहो, पाटणकर उठा. ८ वाजले." असे म्हणायची. पण आज. पण त्या बाईनेच तो प्रश्न सोडवला.

"May I Know who is calling?"

मीनाच्या बाजूची शांतता ऐकून तिने प्रश्न केला.

"This is his wife - Meena."

मग तो फोनवर आला. "हवंय काय ?" त्याने विचारले. '(Hi honey वगैरे

जाऊनच द्या. एकदम प्रश्न-काय हवंय ?) “अरे ही नवी बाई कोण आहे ? आणि ती का तुझा फोन उचलतेय ?” तिने विचारले.

“अग, कॅरन - She is my PA मला प्रमोशन मिळाले. कामं वाढली म्हणून मला organise करायला मदत करते.”

“मग तू मला काहीच बोलला नाहीस ते.” मीनाने जरा तक्रारीच्या सुरात विचारले.

“अग त्यात काय बोलणार. She is here so many years” आता फक्त मला मदत करायला- PA म्हणून सांगितले आहे. पूर्वी ती इतरही कामे करत असे- आता फक्त माझ्या कामासाठी.” त्याने उत्तर दिले. तिच्या सुरातल्या तक्रारीचा त्याला बोधपण झाला नव्हता. “येताना फळं घेऊन ये. आज आपल्याला त्या नाडकर्ण्याकडे जायचंय ! मला बरीच कामे आहेत. येताना ते farmer’s market तुझ्या वाटेवर आहे.”

“बरं.” म्हणून त्याने फोन ठेवला. नेहमीप्रमाणे हा पाऊणे आठपर्यंत आला नाही. मीना वाटच पाहात होती. आधीच नाडकर्ण्याना उशीरा गेलेलं चालत नाही. त्यानं यात फळे आणली असली म्हणजे मिळवली नाहीतर ती घेण्यात आणखी २० मिनीटे.

“चल लवकर कपडे बदल आणि चहा गाडीतच घे. कपडे मी काढून ठेवले आहेत.” ती म्हणाली, “हो नाहीतर पुन्हा TV लावेल तो ओरायलीचा मोनालॉग पाहायला, तिने विचार केला.

“आणि ते कागद कुठे आहेत ?” त्याने विचारले.

“आता कसले कागद...” तिने प्रश्नार्थक चेहरा केला.

“अग, त्याच्याकडे मी काय बोलायचे, काय बोलायचे नाही. बुश नाही किलंटन नाही वगैरे म्हणजे माझे तू लिहीलेलं script!”

तिने मान हलवत म्हटले, “बरं फार शहाणा आहेस. पण फळं आणलीस का नाही ?”

“अं... हो. पण एक घोटाळा झालाय.”

“काय ?”

“अग, मला बरंच काम होतं त्यामुळे निघायला उशीर होणार होता म्हणून मी कॅरनला फळं आणायला सांगितली तर तिने हे आणलं - ” गाडीत निरनिराळ्या फळांचे बास्केट सिलोफेम मध्ये रॅप केलेली त्याने काढली. आहे. गंगेत घोडं तर नाह्यालं असा विचार करून ते नाडकर्ण्याकडे गेले.

फळांचे बास्केट बघून अर्थातच विचारणा झाली. मग अथंपासून तिथंपर्यंत गोष्ट सांगितल्यावर “काळ्यांच्या” म्हणाल्या, “का मीना, भेटलीस का तू त्या कॅरन

का फॅरनला ? मागे एकदा त्या निलेश कार्डीयालॉजीस्टचं झालं तसं व्हायचं आता त्याची बायको हायर करते. त्याच्या नर्स प्रॅक्टीशनरला.”

“म्हणूनच सध्याचा आहे. एक सहा फूट उंच दाढीवाला.”

मीनाने गोष्ट हसून उडवून लावली पण एक क्षण तिच्या मनात आले, एकेकाळी आपणही अवीच्या PA होतो.

त्यानंतर २ महिन्यानंतरची गोष्ट, पाच वाजले होते.

“Mr. Patankar’s office. Miss Caren speaking. May I help you.”

“Hi, Caren. This is Mina. Is he there?”

“He is in a meeting. May I take the message?”

“आता घरी येताना हे घेऊन ये का ते घेऊन ये हा निरोप त्या कॅरनबाईंना कसा देणार ? त्यात आज शोभा म्हणाली होती की farmer’s market मध्ये छान तोंडली आणि गवार आली आहे. आता हे कॅरनला सांगायचे म्हणजे Tondali नको ग बाई !”

पूर्वी बरे होते ! फोन केला की हजर ! आता ही मध्ये येते.

“Can you have him call me!” असं म्हणून मीनाने फोन ठेवला.

अर्ध्या तासातच अवीचा फोन वाजला, “अग, मी तुला फोन करणारच होतो. बोल काय म्हणतेस ?”

“येताना farmer’s market मधून जरा तोंडली आणि गवार घेऊन येशील का ? Please.”

“शक्य नाही. त्या N.Y. च्या office मध्ये काहीतरी घोटाळा झाला आहे म्हणून मला Emergency meeting साठी तिथे जावं लागणार आहे.”

“केव्हां ?”

“आज रात्रीचीच flight आहे. मी आणि कॅरन जाणार आहोत.”

“अरे, पण कपडे सूट वगैरे ?”

“Don’t worry. Caren picked up my laundry. She has packed everything for me. I’ll be home tomorrow. She is so good, - I do not have to worry.”

“But I do have to worry.” मीना मनातल्या मनात म्हणाली आणि तिने फोन ठेवला. मागे एकदा असाच तो cardiologist निलेश त्याच्या secretary/RN ला घेऊन गेला होता meeting साठी आणि मग उघडकीला आलं की ती meeting नव्हतीच तर mating होतं. शी ! काहीतरीच काय विचार करतेय मी ? मीनाच्या मनाने तिला झापले.

आणि आता आजचीच गोष्ट पाहा ना बायकोबोरबर सुरवात (?) तीन तास घालवायचे तर हा प्राणी चक्क म्हणतोय की I can't का तर म्हणे कॅरनसाठी पार्टी आहे. मीनाला पेच पडला. आता काय करणार ? उलट्यासुलट्या विचारांनी तिचे डोके फुटायची वेळ आली होती. मग ती उठली एका निश्चयाने. आज खरं-खोटं याचा शहानिशा करायचाच. पार्किंग लॉटमधून तिने गाडी चक्क अवीच्या office कडे हाणली.

डोक्यात नको ते विचार येत होते. अवी आपल्या प्रेमात पडला, तेव्हां आपणही त्याच्या PA च होतो. हल्ली नाहीतरी त्याचं लक्ष नसतंच. इतके दिवस तिच्यावर dependant असणाऱ्या अवीची सगळी कामे ती-कॅरनच करत होती. परवा मी पर्म केला तरी त्याच्या लक्षात यायला तीन तास लागले. एक ना दोन office च्या पार्किंग लॉटमध्ये गाडी पार्क करून ती लॉबीत गेली, पाच वाजायला आले होते. गार्ड अजून होताच. सही करून ती elevator मध्ये गेली.

पाचव्या मजल्यावरच्या त्याच्या office च्या दारासमोर उभी राहिली. आतून music आणि हसण्याचे आवाज ऐकू येत होते. ती आत गेली. आवाजाच्या दिशेने ती conference room मध्ये गेली. अवी उभा होता. आणि आणखी १०-१५ लोक त्याच्या भोवती होते. आता यातली कॅरन कोण हा प्रश्न तिला पडला. निझ्या डोळ्यांची आणि blond केसवाली का brown eyed आणि ब्रुनेट ?

तिला पाहून अवी पुढे आला. त्याच्या वागण्यात जराही चलबिचल नव्हती. सराईत चोर दिसतोय मीनाने विचार केला. तो म्हणाला, “हे मीनू, How come you are here. Hi everybody, this is my sweet-heart.”

आणि मग तो वळून म्हणाला, “मीनू, this is Caren.” मीनाने वळून पाहिले. पांढऱ्या केसांची जरा जाडसर, आणि साधारण ६०-६५ वर्ष वय असलेल्या कॅरनने हसून हात पुढे केला. मीनाने ही हसून शेकहँड केला.

“She is retiring today.” अवीचे बोलणे ऐकून मीनाने आ वासलेला बंद केला. पण तेवढ्यात कॅरन म्हणाली, “Meet Lisa, She is going to be the new secretary/ PA” मीनाचे डोळे मोडू झाले. Lisa एक २२ वर्षांची गोंडस, blond & blue eyed तरुणी होती.

शिरीष किर्तने

1730, Fifeshire CT Longwood, FL 32779S

407-310-57480 407-869-5716.

skirtane1@aol.com.

(भिसे, कारखानीस कुटुंबीय आणि "मायबोलीचा विश्वसेतू" च्या सह-संपादकांच्या परवानगीने "मायबोलीचा विश्वसेतू" या पुस्तकातून)